mands Dør for at faa Evne til at hjælpe lidt paa den store Nød. Det var Kvinder, der fik Mod til at staa op og tale offentlig om Prostitutionen; Nationens Skamplet, kønt man raabte „Sædelighed“ efter hende. Det er Kvinder, der arbejder for fælles Undervisning og Ligestilling i alle Klasser.

Literatur og Kunst, er det ikke Blomsten af Kulturlivets Udvikling? Politiken og Samfundsordningen, er det ikke Frugten? I samme Forhold, som Humanismens Undercstrøm er levende og varm, i samme Forhold bliver Blomsten skøn og Frugten fyldig. Vor nuværende Politik er Frugten, ikke af den moderne, men af den gamle Tid. Den opadgaaende Bevægelse, som vil faa sin Styrke særlig i Kvindernes Arbejde, har endnu næppe sat Blomst, men der er friske grønne Spirer, og det gør Øjet godt at fæste sit Syn paa den. Den er en europæisk Bevægelse, men den har slaaet Rod i Nationalfølelsen her hjemme, saa Dr. Brandes burde have taget den i Betragtning, naar han vil skildre den danske Nationalfølelse, og havde han gjort det, vilde han med sin logiske Sans og sit klare Blik netop have bevist, at Dekadencens Tid er forbi, baade i Literatur, Kunst, Politik og Folkeliv. Kvinderne kommer nu med, ikke for at opløse Hjemmet, men for at bære Hjemmet ud i Samfundet. Den æstetiske Kvinde, Romantikens Blomst, er færdig. I Kvindebevægelsens moderne Type finder Manden Søsteren, Kammeraten, Vennen, der beder, tag mig med op i Samfundsarbejdet, og Du skal ikke fortryde det.

Johanne Meyer.

Naar unge Piger vil noget.

Paa Grevinde Danners Stiftelse Jægerspris, der som bekendt antager sig Plejebørn, der efter Stifterindens Ønske skal oplæres til Tjenestepiger, opdroges en lille Pige ved Navn Julie Hegelund. Hun nærede i sit stille Sind det ugudelige Forsæt at blive Glarmester, særlig var det de kulørte Mosaikruder, for hvilke hun nærede den mest brændende Kærlighed. Da hun saa som Voksen kom til Hovedstaden og skulde søge Plads som Tjenestepige, kunde hun ikke overvinde sin syndige Tilbøjelighed for Mosaikruder og slap med Løfte om ikke at ville være Glarmester ind i Hr. Duviers store Værksted paa Vesterbro som Arbejderske ved Blyindfatningen i Mosaik til Kirkeruder. Men Julie Hegelund var fiks til sit Arbejde, akurat og pertentlig, fik aldrig sit Arbejde kasseret og ødelagde saa godt som aldrig et Stykke Glas; thi hendes lette Haand og hendes Tænksomhed hjalp hende.

Hun havde kun én Fejl, hun vilde lære mere og meget mere. Dette kunde Hr. Duvier ikke indlade sig paa; hun maatte ikke aflure Fagmænd deres Kunst, og hun fik sin Afsked med den Motivering, at kun den, der havde lært arkitektonisk Tegning, kunde gaa videre.

Hvad skulde den unge Pige gøre? Hun fandt paa Raad, hun tog Tjenestepigeplads, en Plads til 4 Kr. maanedlig mod, at hun fik Frihed til at gaa bort nogle Timer daglig. Hun fandt en Tegnelærer, som hun betalte de 4 Kr., og med et sandt Raseri og en aldrig svigtende Arbejdsomhed holdt hun strænge 6 Maaneder ud. Saa maatte hun have Løn, thi net og pæn maatte hun dog være klædt. Hun tog derfor Plads som Stuepige, hvor hun fik høj Løn, 14 Kr. maanedlig, og nu kom hendes Tøj i Orden, takket være hendes Snildhed til at lappe, sy om og pynte op paa de gamle Kjoler, thi Penge skulde der spares op til Tegnelæreren, og saa atter efter 1 Aars Forløb med Flid og Energi til en lavt lønnet Plads og Fritid til Tegning, og endelig mente hun at staa paa det Standpunkt, at hun kunde fortsætte hos en Glarmester. Men nu var alle Døre lukkede.

En Kvinde vilde være Glarmester, hvor forfærdeligt! — De Steder, hvor man ikke smækkede Døren i efter hende, talte man Alvorsord om, hvor umoralsk! — Vilde virkelig en ung Pige staa i nybyggede Lokaler alene med Haandværkere, muligvis paa høje Trappestiger o. s. v. Det nyttede ikke, at den lille Julie slet ikke vilde tro, at Mandfolkene var saa slemme, at de vilde gøre hende Fortræd. Hun vilde være flittig og flink som en Læredreng. Det hjalp slet ikke, thi Glarmesterforeningens Medlemmer var enige om *ikke* at optage kvindelige Lærlinger.

Men Julie Hegelund turde ikke spilde sin Tid; hun var nu 22 Aar, meget gammel, syntes hun, saa vilde hun dog i det mindste tegne, blot hun kunde komme et Sted, hvor hun kunde faa fri Undervisning. Saa henvendte hun sig til teknisk Skole, men den var kun for Mænd. „Hvor gerne jeg vil,“ sagde den venlige, elskværdige Forstander Thalbitzer, saa kan jeg ikke tage kvindelige Elever, men Klejns Tegneskole, den oplærer Kvinder i Kunsttegning, og den faar Tusinder, mange Tusinder Kr. om Aaret af Stat og Kommune. — Der var Julie Hegelund da vis paa at faa fri Undervisning. Men Forstander Klejn svarede kort og godt: De maa først betale 10 Kr. om Maaneden et halvt eller helt Aar, og saa faar De maaske alligevel ikke Friplads. Saa igen paa Jagt efter fri Tegneundervisning, men forgæves. Nu maa det dog siges, til Ære for Forstander Ussing paa Jægerspris, at da han fik Nys om lille Julie Hegelunds overmenneskelige Anstrængelser, tog han ind til København for muligen at give den unge Pige en hjælpende Haandsrækning. Dr. Ussing henvendte sig derfor til Glarmester Duvier med Forespørgsel om sligt Arbejde, men fik det lidet trøstelige Svar af den erfarne Fagmand, at det var en Bestilling, der *mindst af alt egnede sig for Kvinder* og særlig for den lille sarte og fintbyggede Julie Hegelund.

Paa dette Punkt staar i Øjeblikket vor lille Veninde. Lidt Penge har hun sparet op fra sin vellønnede Plads hos Dr. Stage. Hun har nu lejet et Værelse i Dannebrogsgade 46, Stuen i Sidehuset, og vil modtage Bestillinger paa Mosaikruder. Hun har allerede faaet én. En Læge, hun en Gang konsulerede, lovede hende den Gang, at han, hvis hun satte sin Plan igennem, vilde købe hendes første Arbejde. Han havde glemt sin lille Patient, men han har holdt sit Ord, da hun forleden fortalte ham sin temmelig dristige Plan, og han bestilte et Fag Vinduer.

Men, ikke sandt, der vil vel nok blandt vore Læsere findes en eller anden dygtig Tegner, der vil give hende gratis Undervisning; thi hendes største Sorg er, at hun ikke kan komme til at lære nok. Hendes Prøveruder vil, saa hurtigt hun kan faa nogle lavede, overbevise Kunderne om, at om hun end ikke er en fuldendt Kunstner, saa kan hun dog lave nydelige Mosaikruder, der jo nu bruges i talrige Huse som Jalousier.

Skulde der findes nogen, der særlig vil interessere sig for at hjælpe den unge Pige til videre Uddannelse her hjemme eller i Udlandet, saa vil alle nærmere Oplysninger om hende kunne faas hos Frøken Aggersborg, Sortedamsdossering 99, Ø., eller hos dette Blads Redaktør, Johanne Meyer, Naboløs 4.

En Adresse.

Fra Bestyrelsen for „kvindelig, kristelig Afholdsforening, det hvide Baand“ er i denne Tid udsendt en Adresse til Regering og Rigsdag; bestemt til Kvinders Underskrift, ved hvilken man henvender sig til Lovgivningsmagten med Bøn om at faa indsat følgende 3 Bestemmelser i Næringsloven: 1) *Al Handel med og Udskænkning af Spirituosa bliver forbudt i Tiden mellem Lørdag Eftern. Kl. 5 og Mandag Morgen Kl. 8.* 2) *Retten til Handel med Brændevin, skattepligtigt Øl og Vin maa ikke forenes med nogen anden Handel.* 3) *Der gives de enkelte Kommuner, enten Kommunalbestyrelsen eller Kommunens skattepligtige Medlemmer, Raadighed over, om og i hvilken Udstrækning de ville tillade Handel med og Udskænkning af Spirituosa inden Kommunens Omraade.*

Denne Adresse er bl. a. tilsendt alle Kredsformændene i Danmarks Afholdsforening med Anmodning om at fordele Eksemplarer til hver enkelt Forening.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af **Ida Boy-Ed.**

„Aa bryd Dem ikke om mig,“ udbrød Dr. Alfred Moscheles, ganske opfyldt af en hemmelig Triumfølelse, „sig til Deres Moder, at jeg glæder mig til næste Torsdag.“

„Jeg vil overraske hende,“ tænkte han. „Moder mener, at De maaske Fredag Aften . . . det vil sige, dersom De slet ikke forsømmer noget andet . . .“

Ottilie legede med Onkelens Pen, Doktoren stod paa den anden Side af Bordet og greb efter sin Pincenez.

„Med største Fornøjelse, og — hvad det nu var, jeg vilde sige — hm — ja — hvem var den lyshaarede Herre, for hvis Skyld De den Gang rødmede derhenne ved Vagtparaden? Jeg saa det, De lagde ikke Mærke til mig. Venner maa ikke have Hemmeligheder for hinanden!“

Han satte atter Pincenezen paa uden selv at være sig denne unyttige Beskæftigelse bevidst.

Ottilie kastede Pennen fra sig og raabte heftig: „Tal ikke om ham; det var Baron Axel Lindstrøm,“ i det samme løb hun ud.

Moscheles greb forbløffet efter sin Tegnebog, som gemte et Anbefalingsbrev til denne Mand.

Han glemte alle sine Betænkeligheder, og uden at nøle satte han sig ned og skrev følgende:

„Ærede Hr. Baron!

Hoslagte Brev fra vor fælles Bekendt, Hr. . . ., burde jeg selv have bragt Dem,